

Japans/Indische/Hollandse achtergrond en familiegeheimen

Achtergrond en drie culturen

Op verzoek van Atie wil ik graag proberen een stukje te schrijven over de invloed van mijn achtergrond op mijn leven.

Mijn naam is Namiko door mijn Japanse vader gegeven. Later, na de oorlog, is Nanny veranderd door mijn moeder. Ik heb nooit van mijn Japanse achtergrond geweten of vermoed. Ik ben “Indisch”-Nederlandse van geboorte, had ik altijd gedacht. Meer Nederlands georiënteerd, dus van de Indische cultuur heb ik geen kaas gegeten.

Het grote geheim

In maart 1958 moesten wij naar Nederland en hierna hadden wij geen contact meer met de Indische gemeenschap. Waarom? Dat begrepen mijn broer en ik pas in augustus 1990, toen mijn zoon een genealogisch onderzoek deed in onze familie en zo het “geheim” ontdekte. Van hem hoorden wij dat onze vader een Japanner was. Iedereen in de familie was hiervan op de hoogte, zelfs mijn half zusje. Wat het voor mij betekende, dat mijn vader de “vijand” en mijn moeder “fout” was, kan ik nu nog steeds niet beschrijven. Wel is het mij nu duidelijk, dat vooral het geheimhouden ons meer pijn heeft gedaan.

Stiltes

Wij zijn altijd anti Japans opgegroeid. Ik schaamde mij diep voor mijn Japanse achtergrond en niemand mocht “het” naar buiten brengen. Al die gruwelijke verhalen over de oorlog, die mijn stiefvader (hij heeft aan de Birmaspoorweg gewerkt) ons vertelde, achtervolgden mij in nachtmerries.

Maar er kwamen meer dingen naar boven. Ik begreep ineens, die bekende stiltes, als mijn broer of ik binnen kwam als er familie op bezoek was. Het “aanstaren” en gefluister van Indische mensen, als wij die tegen kwamen. Na wat mijn zoon mij vertelde ben ik zelf op onderzoek gegaan. Maar zoals bij zoveel kinderen die op zoek gaan naar hun biologische ouder, zwijgt iedereen en verwijst je naar je moeder.

Naar de waarheid vragen

In december 1990 zijn mijn broer en ik mijn moeder om de waarheid gaan vragen. Op het einde van de avond zei ze alleen: “Als iedereen zegt, dat het een Japanner was, dan zal het zo zijn”. Dit heeft ze de volgende dag weer herroepen. Aan mijn halfzusje vertelde ze dat onze vader een Indonesiër was en daar bewijzen voor had. Het bewijs is nooit boven water gekomen.

Op onze vraag waarom ze ons niet tegenover onze stiefvader had beschermd, beantwoordde ze met de vraag: “Waarom heb je het zelf toegelaten?” Daarna zijn wij weggegaan.

Dit antwoord heeft voor ons voorgoed de deur dicht gedaan.

De familie breekt

Vanaf die dag heb ik geen “moeder” en familie, die ons veroordeelde. Ik moet niet in het verleden wroeten. Ik heb ook hulp moeten halen. Ik heb 4 jaar bij de RIAGG therapie gehad. Uit eindelijk kwamen wij niet verder en ze gaven ook toe, dat ze geen weet hadden van de Indische achtergrond en oorlog. Ik ben tot op heden met hulp van St. Sakura op aanraden van Ciska bij het Sinai Centrum te Amersfoort terecht gekomen. Mede door lotgenoten van Sakura en praatgroep van KOMBI schaam ik mij niet meer voor mijn Japanse gedeelte. Ik ben zelf op zoek gegaan naar mijn vader.

Kinderen in de knel

Zijn ouders “fout”, als ze in oorlogstijd een relatie hebben met de bezetter? Is liefde voor een man of vrouw fout? Ik weet alleen dat mijn vader toevallig “de vijand” was, maar of hij een ‘foute’ vader was /is, weet ik pas als ik hem ooit zal vinden. Mijn moeder zal ik nooit over de oorlogsjaren en de jaren erna in Indonesië veroordelen, maar dat ze ons niet beschermd had, vind ik fout.

Waar ik absoluut niet tegen kan is een stempel te krijgen van: “Kind van de vijand, kind van een foute ouder“. Onze ouders hadden toen een foutieve politieke keuze gemaakt of moeten maken. Daar hebben wij geen schuld aan. Ik zoek mijn vader en niet een “Vijand”. Dit zullen meer oorlogskinderen kunnen beamen. Ieder kind heeft recht te weten, wie hun biologische vader/moeder is. Voor ons, oorlogskinderen, zullen velen nooit hun biologische vader leren kennen. Voor hen is het belangrijk om het land en de cultuur van hun vader te leren kennen.. Toen ik voor het eerst in 1991 weer in Indonesië was, voelde ik mij niet thuis. Bij het vertrek van mijn tweede reis vorig jaar, voelde ik mij verdrietig. Is het een afscheid voorgoed van Java? Ik was daar wederom niet gelukkig en verlangde naar huis.

Naar Japan

Mijn eerste bezoek aan Japan met de Ava-productie was aangrijpend, verschillende emoties. Het is net een “thuiskomen“. Je wordt als een van hen beschouwd, in het Japans aangesproken. Maar ook een grote verlatenheid, eenzaam onder de mensen, angst voor wat ik zal vinden. Kenmerken van mijn achtergrond, vind ik mijn gevoelens van drie verschillende culturen en mijn slechte jeugd. De Japans en Indisch cultuur begin ik nu te leren kennen. Het Nederlands ken ik en voel me hier meer “thuis“. Maar in de laatste de Indische cultuur kan ik me niet verschuilen, want mijn ogen verraden mij. Ik kan in geen van deze culturen vluchten. Ergens moet ik me misschien rijk voelen met deze “drie eenheid“.

Sterker uit de strijd

Ik heb mijn slechte jeugd en de schok van mijn Japans-zijn verwerkt en ben sterker uit de strijd gekomen. Ik denk, dat wij door de pijn van het verleden, een sterker incasseringsvermogen hebben opgebouwd.

Wij hebben, door open te zijn naar onze kinderen, getracht hen niet met het verleden op te zadelen. Dat vind ik positief en natuurlijk hebben wij, als ouders ook “fouten” gemaakt.

De tijd zal mij verder leren en misschien mij een eigen identiteit geven.

erder wens ik ieder kind, die op zoek is naar een ouder, veel succes.

Namiko Gerressen

Nieuwsbrief 21: Achtergronden